

Det' helt vildt

At tage på safari er ikke længere forbeholdt de rige – eller også er der bare blevet mange flere velhavere de seneste år – for mange af safariarrangørerne melder om kronede dage. Vi sendte Anders Nielsen en tur til Botswana og bad ham fortælle om den helt specielle oplevelse, det er, at kaste sig ud i Afrikas vilde natur. Hans oplevelser med bl.a. afrikas stærkeste kæber vil nok inspirere en del læsere til at prøve en anderledes luksusferie på den knastørre afrikanske savanne. **TEKST & FOTO: ANDERS NIELSEN**

MAUN, Botswana. Toldbetjenten med en kasket på størrelse med et toiletsæde er udtryksløs. "Hvad vil du her?", spørger han. Jeg antager, at det er en lokal form for morsomhed, griner bredt og fortæller, at jeg skal på safari. Manden smiler stadig ikke – gentager bare sit spørgsmål, "Hvad VIL du her?". Nu bliver jeg mere urolig.

Giv en mand en uniform og han forvandles til et magtskyt monster, der har beføjelse nok til at nægte mig indrejse. Og

jeg er ikke fløjet så langt for at blive afvist af en mand med et WC-bræt på hovedet. Lynhurtigt fisker jeg brochurer og papirer fra Blixen Tours op af tasken og rækker ham dem. "S-a-f-a-r-i", siger jeg smilende. Gennemblødt af sved får jeg endelig hamret et stempel i passet. Jeg skal på eventyr.

De øvrige deltagere og kolleger gennem de næste fire dage venter udenfor lufthavnsbygningen, hvor et par funktionærer er i færd med at jage en flok geder ud af parkeringsområdet. Det er perfekt. Hvis alt ikke

var lidt vanvittigt, ville det ikke være Afrika.

De andre er: Louise fra Dublin, selvlvsende med fregner, lysorange hår og klædt i indisk bomuld, Wolfgang fra Wien, der er fuld af tvivlsomme beretninger, tyske Andreas, der er en uophørlig række af spørgsmål med indlysende svar, Peter fra Boston med kalkunhals og en lettere irriterende attitude. Gad vide hvad de tænker om undertegnede, der er klædt som Danmarks Crocodile Dundee. De er nu gode nok og alle indstillet på højeste oplevelsesfrekvens.

Kun et skarn vil ikke nyde den gæstfrihed og service, der følger dig overalt. Guderne må vide, hvor i alverden de får isternerne fra.

Endelig er der Peter, vores guide, der er fra Schweiz og udstyret med lige store dele dyrevenen og tålmodighed.

Snart rasler vi over den afsvedne savanne, der er så knastør som en hengemt tvebak. Vi er på vej til Okavango-deltaet i en LandCruiser med komfortable flysæder monteret på et åbent, overdækket lad.

Solen skinner uforkammet fra en dyblå himmel, og under bagsædet rasler køleboksen med øl og vand. Det er en god start.

Efter halvanden times kørsel ad uskiltede hjulspor ankommer vi til en skyggefuld lund, der gemmer på en veludstyret teltlejr.

”Velkommen til Nxabega Trails Camp” lyder det fra de fire sorte tjenestefolk, to mænd og to kvinder, der i velpressede khakiskjorter giver hånd og bærer vores tunge bagage til teltene. Vores hotelværelser – i mørkegrøn kanvas – er tre gange tre meter og i fuld ståhøjde. Der er gulvtæppe, en glimrende briks med velduftende sengetøj, et natbord med petroleumslampe og et toiletset med shampoo, konditioner og vaskegél af mærket African Grass. Udenfor hvert

telt står et tre-ben med en vaskekumme af kanvas, og i udkanten af lejren er opsat to afskærmninger med henholdsvis brusere og porcelænstoilet med vandskyl! Ret vanvittigt og helt vidunderligt.

Når man skal

På bålpladsen med udsigt til et marskområde forsyner vi os ved en velkomstbuffet med kage og perlende kold hvidvin, indtil vi lige før solnedgang stager ud i den lavvandede sump i lange kanoer (mokoroer).

En flok vandantiloper flygter larmende langs bredden, og bittesmå farvestrålende frøer klamrer sig med sugkopfødder til sivene, mens den orange skive indfrier alles forventninger om en ægte afrikansk solnedgang. Tilbage i teltlejren har kvinderne tilberedt et velsmagende måltid, der nydes i stolene omkring bålet, mens himlen skifter fra orange over purpur til lilla og sort. Et sted i sumpen pruster en flodhest i akkompagnement til andre dyrearter, der højlydt hilser hinanden godnat, mens natdyrene vågner og forbereder sig på at gå på

arbejde.

Vi medlemmer af menneskearten forbereder os på den aftenudflugt i LandCruiseren – en night drive safari – for her er det tilladt, da vi ikke befinder os i en nationalpark, hvor der er kørselsforbud efter solnedgang.

Kaisa, en af vores tjenestefolk, sidder på et klapsæde på bilens forskærm med en kraftig projektør påmonteret et rødt filter. Med det røde søgelys oplever vi i det fløjlsbløde mørke for første gang elefanter, zebraer, impalaer og en forskrækket springhare.

Høje af spænding vender vi tilbage til lejrbalet under baobab-træet, hvor der bliver knappet dåseøl op, og guiden Peter ser sig som skydeskive for de særeste spørgsmål.

”For et par dage siden var her en løvefamilie”, fortæller han. ”Vi måtte udsætte aftensmaden, indtil de forsvandt, men ellers udgjorde de intet problem. Hyæner holder sig altid i nærheden af lejren – de går efter skraldet og er ikke bange for noget som helst. Og så har de Afrikas stærkeste kæber”.

Vi lægger en knude mere på bålet, drikker en botswanesisk brygget St. Louis-øl mere og prøver at gætte dyrelydene ude i mørket.

[Beep, beep, beep] ” det er de små frøer ude i sumpen”, siger Peter

[Hooompf, hooompf, hooompf] – det er flodhestene.

[BreeEEEEEEEEaaahhhh– AAAMMMpff] er en elefant ifølge Peter.

”Hvad med at holde vagt om natten?”, spørger Andreas. ”Eller at sætte elektrisk hegn rundt om lejren?”

”Hvis I bare lukker lynlåsen på jeres telt, sker der ikke noget”, smiler Peter.

Et par timer sover jeg som en bevidstløs – indtil blæren sender besked til hjernen med ønske om en tissepause. Pokkers osse, jeg sku’ ikke ha’ drukket den sidste øl.

Når en mand skal, så SKAL han. Jeg finder lommelygten og sender en massiv lysstråle ud i mørket.

Der er nogle lyde af noget der bliver tygget og gnasket. Med lommelygten i munden, fejende rundt med hovedet som et fyrtårn, får jeg klaret mit behov og går med

ballettrin tilbage til teltet. Inden jeg lyner teldøren efter mig, fejer jeg lysstrålen hen over bålpladsen og DER, ved bålet sidste gløder, lyser to sæt røde øjne.

Under dynen forsøger jeg at få vejrtrækningen under kontrol, så bæsterne ikke får farten af mig. ”De stærkeste kæber i Afrika”, havde Peter sagt. ”Knuser og sluger alt. De er altid sultne”.

Kaisa vækker os om morgenen og hælder lunt vand i det udendørs vaskefad. Jeg har et ømt mærke på min arm af at have ligget på lommelygten og min bowiekniv.

”Jep, hyæner”, siger Peter med munden fuld af bacon og rørag. ”De har spist kyllingebenene, vi smed ind i bålet i aftes”.

Nogen har ikke slukket for vandet

Efter morgenmaden pakker vi bagagen i safaribilen og kører på såkaldt game drive.

Vi ser flere elefanter, zebraer, giraffer og impalaer, der for sidstnævntes vedkommende må være sponsoreret af en kendt amerikansk burgerkæde, idet firmalogoet tydeligt ses på deres bagparti. Vi lærer

også om underlige træer som baobabtræet, der synes at vende på hovedet, de lyse marulatræer, man bruger til at lave likør af, viftepalmen med hvide frugter man kalder vegetabilsk elfben og skærer til smykker. Foruden akacietræer, pølsetræer, paraplytræer og kameltorn. Det er som en fremmed planet, men dette sumpområde i Kalahariørkenen er også i sig selv et ejendommeligt naturfænomen.

For to millioner år siden løb Okavangofloden, der har sit udspring i Angola, sammen med Limpopofloden hele vejen ud til Det Indiske Ocean, men jordforskydninger ændrede på et tidspunkt Okavangoflodens bane, så de årlige 11 milliarder kubikmeter vand nu strander midt inde i Kalahariørkenen. 90 procent af vandet fordamper, men ikke før det har givet livs- og vækstbetingelser til et enestående dyre- og planteliv. Deltaet, der delvis er permanent sumpområde, er dobbelt så stort som Sjælland og hjemsted for den største koncentration af afrikanske dyrearter.

Efter et par timers game drive ankommer

vi samtidig med et fransk, yngre ægtepar til en lille landingsbane, hvor et 10-personers propelfly afhenter os. Franskmanden er iført sommerhabit og sorte sko, mens hun er i slacks og højhælede sko. Endnu et vanvittigt scenarium i det sorte Afrika, men det KAN lade sig gøre. Ægteparret har nydt tilværelsen et par dage i det firestjernede Nxabega Safari Lodge, der ligger ti minutters kørsel herfra.

Tanya, vores lyslokkede new zealandske bushpilot, må halvvejs henne ad den smalle asfaltstrimmel afbryde starten, da en uciviliseret gazelle beslutter sig for at krydse banen. For Tanya er det en daglig udfordring og fornøjelse at udføre opgaver i midten af dyrenes domæne.

En halv time senere lander vi på østsiden af deltaet, ved bifloden Kwai, der ikke tåler forveksling med sin filmkendte navnebro(r) i Thailand.

Suiter på savannen

Lejren er en perle under skyggefulde træer ud til floden. Efter velkomstdrinken kører

vi på game drive – det er li'som dét, det drejer sig om – denne gang i vildtreservatet Moremi Game Reserve.

Det er vildt. Det er en zoologisk have uden trådhegn og tremmer, og der går sjældent mere end tre minutter mellem hvert nyt dyr, vi opdager.

Klik, bzzz. Klik, bzzz. Kameraerne er helt svedige. Vi står alle op – optaget af at få gode billeder til fremvisning for familie, venner og kolleger.

Der er flodheste, der er aber. Klik, bzzz. Klik, bzzz. Der er et vildsvin, der er en krokodille. Klik, bzzz. Klik, bzzz. Der er en fiskeørn, og der er en gnu. Klik, bzzz. Klik, bzzz. Der er en flok zebraer, to strudse og en kudu. Klik, bzzz. Klik, bzzz. Klik, bzzz.

To vildhundede – yderst sjældne, siger Peter. Fem billeder. En sovende leopard, ti billeder.

Snart gider vi ikke mere se elefanter, giraffer og zebraer. Men vi mangler ét dyr, hævder Wolfgang.

”Man har ikke været i Afrika, hvis man ikke har set en løve”, påstår han. Faktisk

Målrettet fodgænger efter morgenbadet.

På game drive. Det er både dumt og forbudt at bevæge sig rundt på egen hånd.

nægter han at forlade det sorte kontinent, indtil han får set én.

Vi må vente til næste dag, før vi spotter dyrenes snorkende konge under et træ i selskab med to hunløver.

Vi bliver to vilde dage i Moremi Vildtreservat, hvorefter vi triller videre ind i Chobe Nationalpark lidt nordligere. Begge steder er dyr- og planteliv fredet i særklasse, og alle menneskearter betaler et betragteligt beløb for at komme på besøg. Militaristisk udseende anti-krybskytteenheder patruljerer døgnet rundt, hvorimod det i tilstødende, private konsortier er muligt at købe sig til ladelse til at nedlægge en elefant. Prisen er 45.000 US dollars.

Sidste overnatning i bushen får vi, hvor Chobe-floden danner naturlig grænse mellem Botswana på den ene side og Namibia, Zambia og Zimbabwe på den anden.

30 kilometer fra grænsebyen Kasane tager fem tjenestefolk imod os i den femstjernede Hemingway Camp. Som på flyenes business class får vi ved ankomsten til lejren udleveret en fugtig varm vaskeklud

Botswana

Botswana er i areal på størrelse med Frankrig og danner fælles grænser med Sydafrika, Namibia, Zambia og Zimbabwe – har ikke adgang til havet. 17% af landet er beskyttet som national- eller vildtparker. Tørt indlandsklima med kun lidt regn fra januar til april. Overvejende busksteppe udenfor Okavangodeltaet. Landet er en selvstændig republik med demokratisk styre, hovedstaden hedder Gaborone, og økonomien er primært baseret på diamantudvinding og turisme. Kvægdrift er hovederhverv i landdistrikterne. Botswanas nationalsprog er for landets 1,8 mio. indbyggere setswana, mens det officielle sprog (administration og handel) er engelsk. Møntenheden hedder Pula, der deles op i 100 Thebe. 1 Pula svarer til ca. 1,25 danske kroner. Medbring valuta i USD, Euro eller sydafrikanske Rand. Kreditkort kan anvendes i de fleste restauranter, hoteller og butikker. Benzinstationer accepterer ikke kreditkort. Okavangodeltaet i Botswana er verdens største indlandsdelta og hjemsted for den største koncentration af dyr på det afrikanske kontinent: 40 forskellige slags store pattedyr, 400 forskellige fuglearter, 95 padder og krybdyr, 70 fiskearter og 1.060 forskellige plantearter. En række rejsebureauer med speciale i Afrika arrangerer safarier i Okavangodeltaet. Priserne er ikke sammenlignelige, idet serviceniveauet er meget forskelligt. Den omtalte ti-dages luksus-teltsafari forhandles af Blixen Tours i Hedensted og har alle måltider og drikkevarer ad-hoc inkluderet. Safarierne koster i højsæsonen fra april til november kr. 14.400. Dertil kommer flybillet fra DK, omkring kr. 9.400 inkl. lufthavnsskatter. Der kræves ikke visum for EU-borgere – malaria-medicinering anbefales.

til opfriskning, inden vi rækker ud efter champagneglasset.

Hotelværelset i kanvas er 4 x 10 kvadratmeter med separat bade- og toiletafdeling hvor der er spejl, håndklædestativ og bruser samt toilet med træk og slip. Ganske bizart i betragtning af, at vi befinder os midt ude i bushen. For enden af det fælles spisetelt med langbordet og den hvide dug er et lille

bibliotek med diverse bøger, landkort og spil samt en veludstyret bar, hvor vi får eller tager, hvad vi lyster, når vi flader ud mellem game drives.

Afrika kan opleves på mange niveauer, men fælles for de fleste er, at Afrika – udover natur- og dyreoplevelsen – også er en særlig, uforklarlig tilstand. Man forstår, hvad jeg mener, når man har været der.